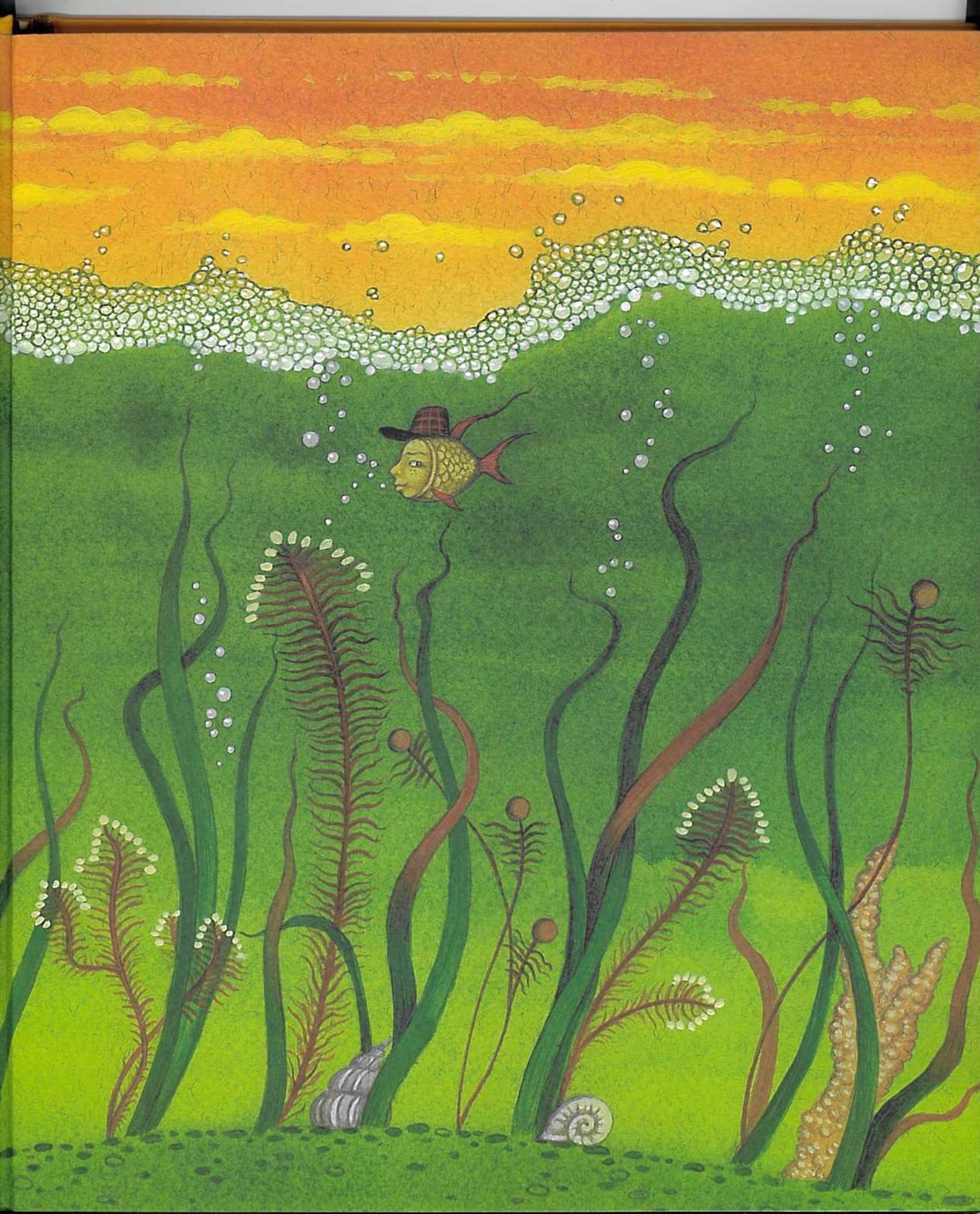

Ред'яРД КіпЛінГ

Як кит
став

вусатим

Ред'яРД КіпЛінГ

ЯК КИТ СТАВ ВУСАТИМ

Як кіт став вусатим... а верблюд – горбатим!

Барвиста книжка-перевертачка поєднала дві найвідоміші казки Ред'ярда Кіплінга для найменших. Уже понад сто років діти усього світу зачитуються дотепними жартівливими інтерпретаціями того, чому верблюд має горб, а кіт – китовий вус, завдяки якому найбільша у світі тварина живиться найдрібнішим планктоном. Жвава мова автора зробить читання захопливим, а близкучі малюнки Володимира Штанка запросять ретельно роздивлятися кожну ілюстрацію.

Книжечка продовжує серію «Тегумай і Тафі», започатковану видавництвом «Навчальна книга – Богдан». Чи ж зумієте ви відшукати улюблених героїв на цих сторінках?

Для дітей дошкільного та молодшого шкільного віку.

Переклад Володимира Чернишенка

Ілюстрації Володимира Штанка

Перекладено за виданням: Just So Stories. Rudyard Kipling.
Wordsworth Editions Limited. 1993

як
кит
став
вусатим

Жив собі якось, мої любі, у морі Кит. Він їв рибу. Їв сигана і катрана, їв омара і кальмара, їв ската і його брата, їв осетрину і камбалину, їв білугу і севрюгу, а ще макрель і форель, ба навіть сильно-пресильно вертлявого вугра. Всю рибу, яку тільки міг знайти Кит, він їв на повен рот — отак-от! — доки у всьому морі зостався тільки один малесенький рибун. Був то Рибун-Балакун, і плавав він не десь-десь, а за правим Китовим вухом, у найбезпечнішому з усіх місці.

Тоді-то від Кита, що став на хвоста, пролунало:

— Істи хочу!

Кволенький хитрењкий Рибун-Балакун на те сказав йому кволеньким хитрењким голоском:

— Шляхетний і шановний представнику родини Китових, чи куштували ви чоловіка?

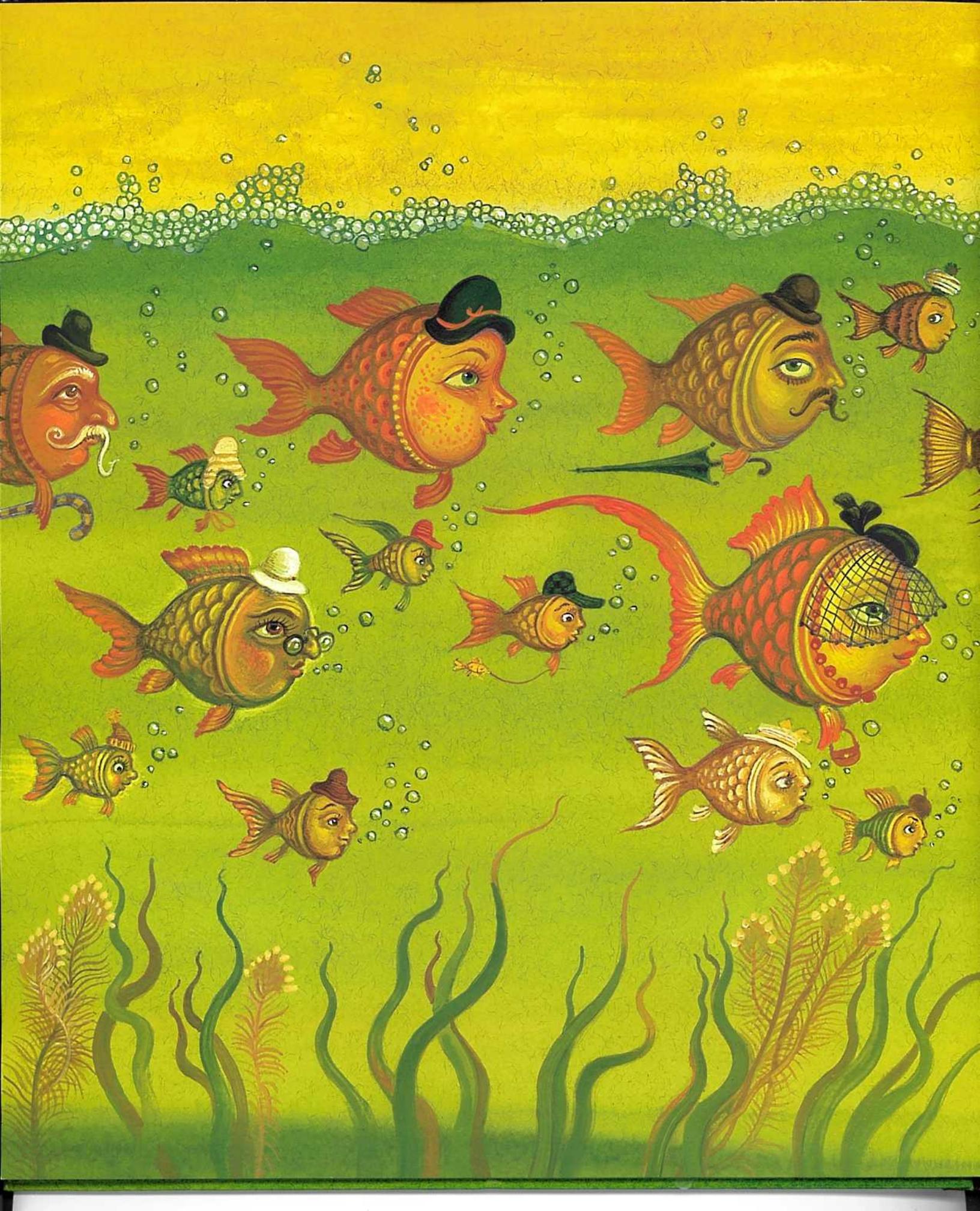
— Ні, — відповів Кит. — А він смачний?

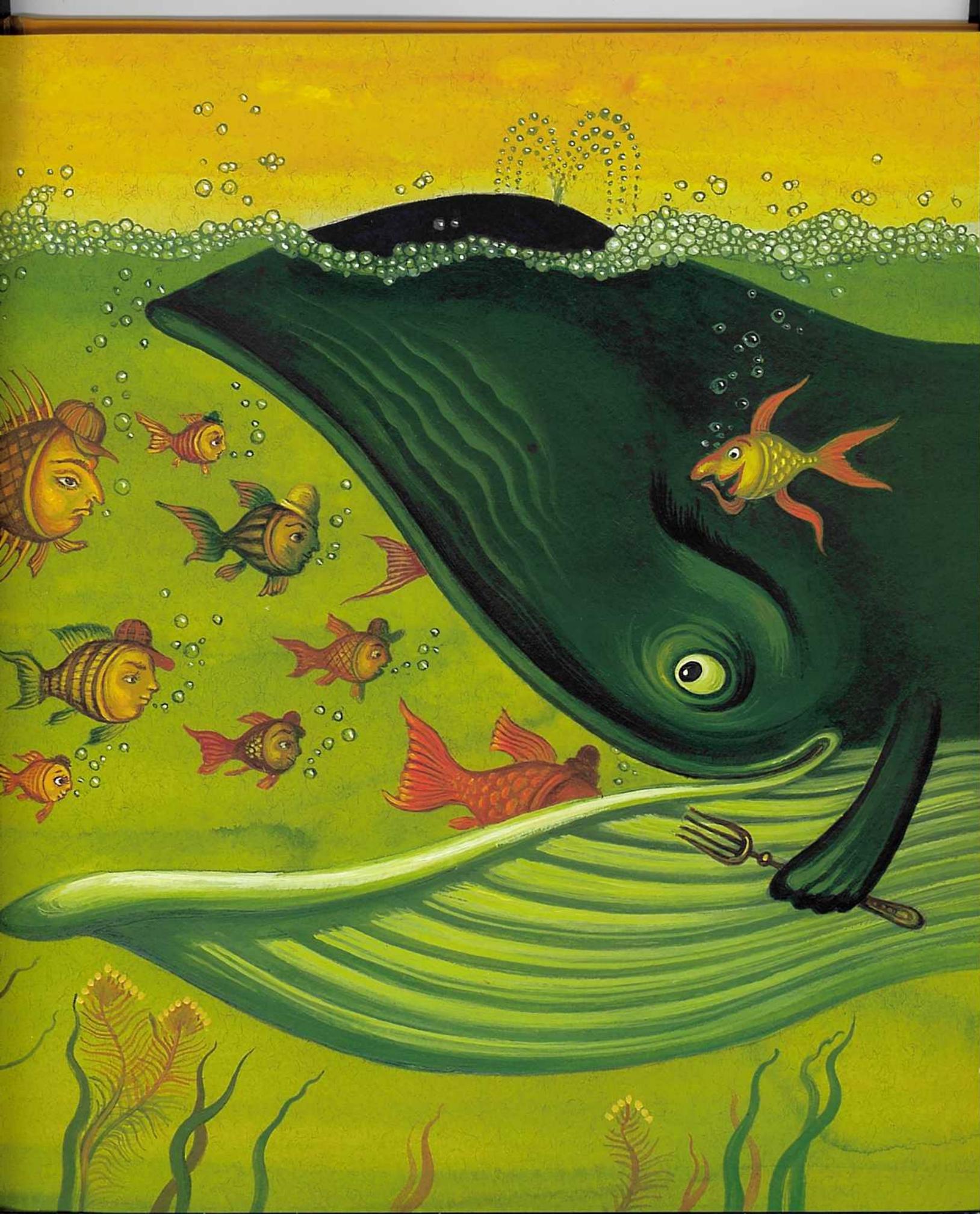
— Ще б пак, — кивнув Рибун-Балакун. — Смачний, та нестравний.

— Ну, то добудь мені кількох на пробу, — наказав Кит і спінів море хвостом.

— На перший раз вистачить і одного, — заперечив Рибун-Балакун. — Як зволите поплисти на п'ятдесят градусів північної широти й сорок західної довготи (це такі чари), то там і знайдете посеред моря плотик, а на плотику — Моряка у самих тільки брунатних штанцях із підтяжками (не забудьте про підтяжки, мої любі!), та ще зі складаним ножем, бо його корабель розбився. Але для справедливості мушу попередити вас, що цей Моряк — чоловік надзвичайно бувалий і завзятий.

Отож Кит плив і плив на п'ятдесят градусів північної широти й сорок західної довготи так швидко, як тільки міг, а там знайшов посеред моря плотик, а на плотику — Моряка у самих тільки брунатних штанцях із підтяжками (особливо зважайте на підтяжки, мої любі!), та зі складаним ножем. Він бовтав у воді ногами — йому мама дозволила так робити, інакше він нізащо не чинив би так, адже був чоловіком надзвичайно бувалим і завзятым.

Тоді Кит роззявив пащеку широко-прешироко, мало не до самого хвоста, та й глитнув і самого Моряка, і плотик, на якому він сидів, і брунатні штанці з підтяжками (про які вам не слід забувати), ба навіть складаного ножа... А коли те все опинилося у його теплому темному череві, Кит прицмокнув губами і тричі обернувся на хвості.

Але щойно Моряк, чоловік надзвичайно бувалий та завзятий, виявив, що опинився у темному тепловому китовому череві, як почав стрибати і скакати, гоцати і коцати, хвицяти і тицяти, тупати і гупати, ляскати і хляскати, лупити і бити, горлати і волати, а ще й витанцювати де треба й де не треба, доки Китові справді стало непереливки. (Ви ще не забули про підтяжки?)

Отож сказав Кит Рибуну-Балакуну:

— Щось цей чоловік занадто важкий для моого шлунка. Від нього у мене гикавка. Що робити?

— Скажи, хай вийде, — порадив Рибун-Балакун.

Тож Кит загукав до Моряка у глибини свого власного черева:

— Ану виходь і поводься як слід! У мене від тебе гикавка.

— Ні-ні-ні! — відказав Моряк. — Буде не так, а геть інак! Відвези мене до білих скель моого рідного берега, тоді я, може, й подумаю, чи вийти.

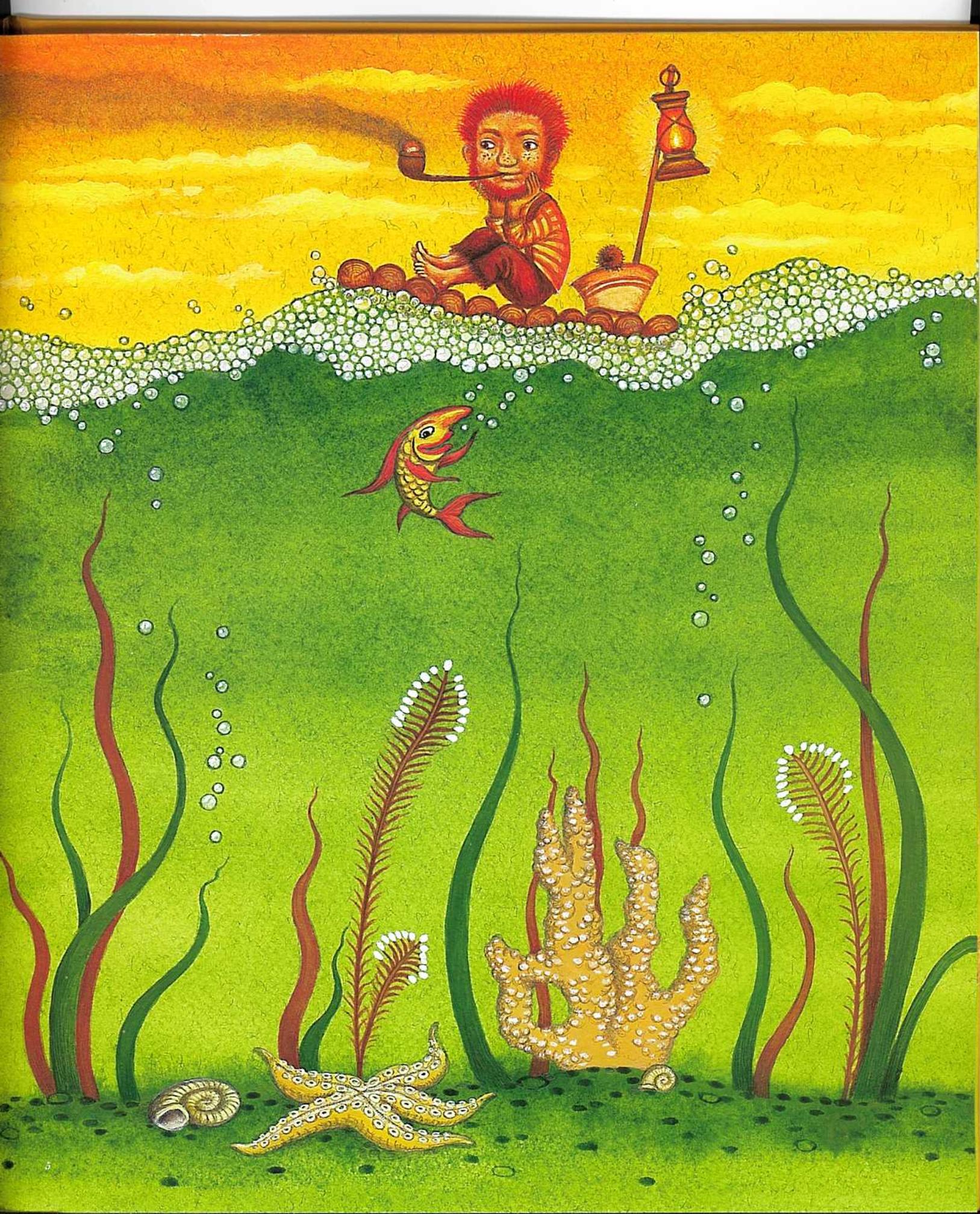
Та й заходився витанцювати ще жвавіше, ніж перед тим.

— Завіз би ти його додому, — порадив Рибун-Балакун Китові. — Варто було попередити тебе, що цей Моряк — чоловік надзвичайно бувалий і завзятий.

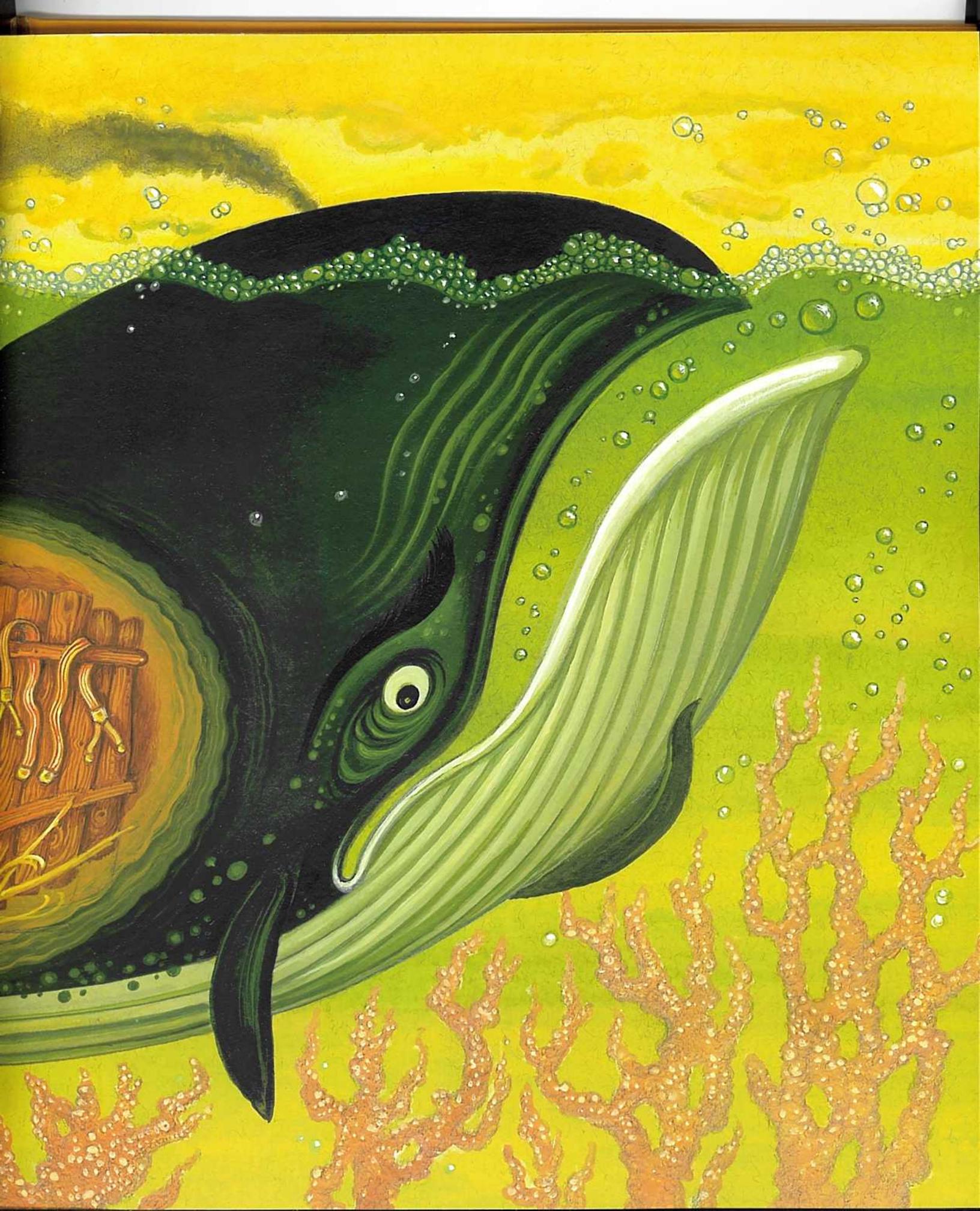
Тож Кит плив, і плив, і плив — загрібаючи обома плавцями та ще й хвостом, плив щосили попри гикавку, доки врешті не побачив білі скелі і рідний берег Моряка, видерся черевом на гальку, роззявив пащеку широко-прешироко та й виголосив:

— Перехід на станції Вінчестер, Ашуело, Нашуа, Кін, вихід до поїздів Фітчбурзької лінії...

І щойно він вимовив «фітч», як Моряк вийшов з його пащі.

Але доки Кит плив, Моряк, який таки справді був чоловіком надзвичайно бувалим і завзятим, розклав складаного ножа і змайстрував з уламків плотика невеличкі округлі ґрати — склав дошки хрест-навхрест і закріпив їх підтяжками. Тепер-то ви зрозуміли, чому так важливо було не забути про підтяжки? Моряк примостив свій витвір просто впоперек Китової горлянки і ґрати стали там, як влиті! Зробивши це, він проказав особливу примовку, а оскільки ви її не чули, то я вам повторю:

Хтів людей ковтати,
То на тобі ґрати!

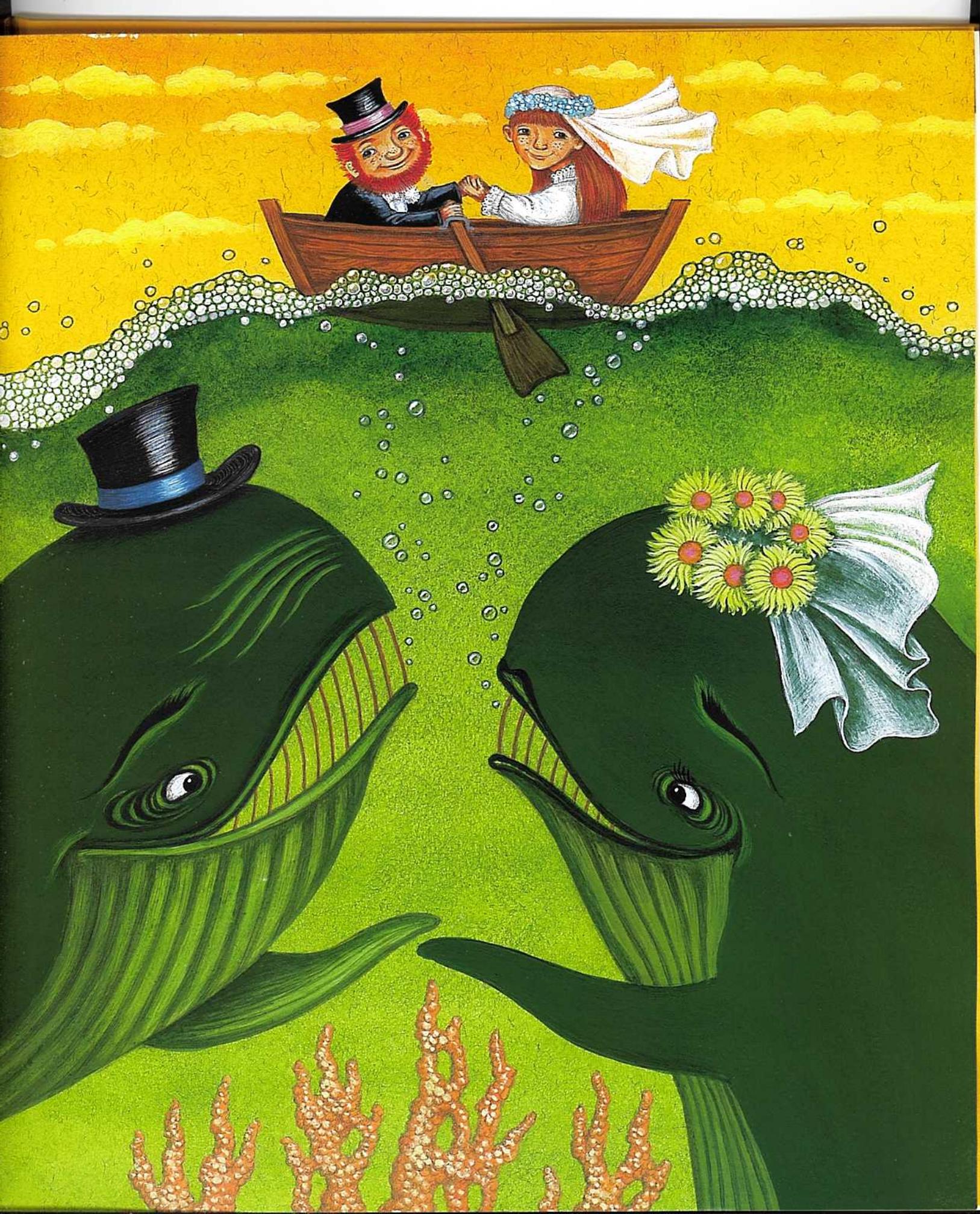
Моряк вимовляв не «хотів», а «хтів» — бо у нього вдома всі так казали. І він покрокував білою галькою просто до дому, де на нього вже чекала мама — та сама, яка дозволила йому бовтати ногами у воді. Згодом Моряк оженився і жив довго й щасливо.

Як, власне, і Кит! Але з того самого дня через ґрати в горлянці (вони тепер звуться китовим вусом), які він не міг ані викашляти, ні проковтнути, Кит не єв нічого, окрім малесеньких-дрібнесеньких рибок. До речі, саме тому в наші дні кити ніколи не ковтають ані чоловіків, ані хлопчиків, ані маленьких дівчаток.

Дрібний Рибун-Балакун утік і заховався у намулі під брамою Екватора — боявся, що Кит може на нього гніватись.

А Моряк зберіг свого складаного ножа і вдягав на пляж брунатні штанці, щоправда, без підтяжок, адже він залишив їх у горлянці Кита, щоби скріпити ґрати.

На тому й скінчилася оця казка.

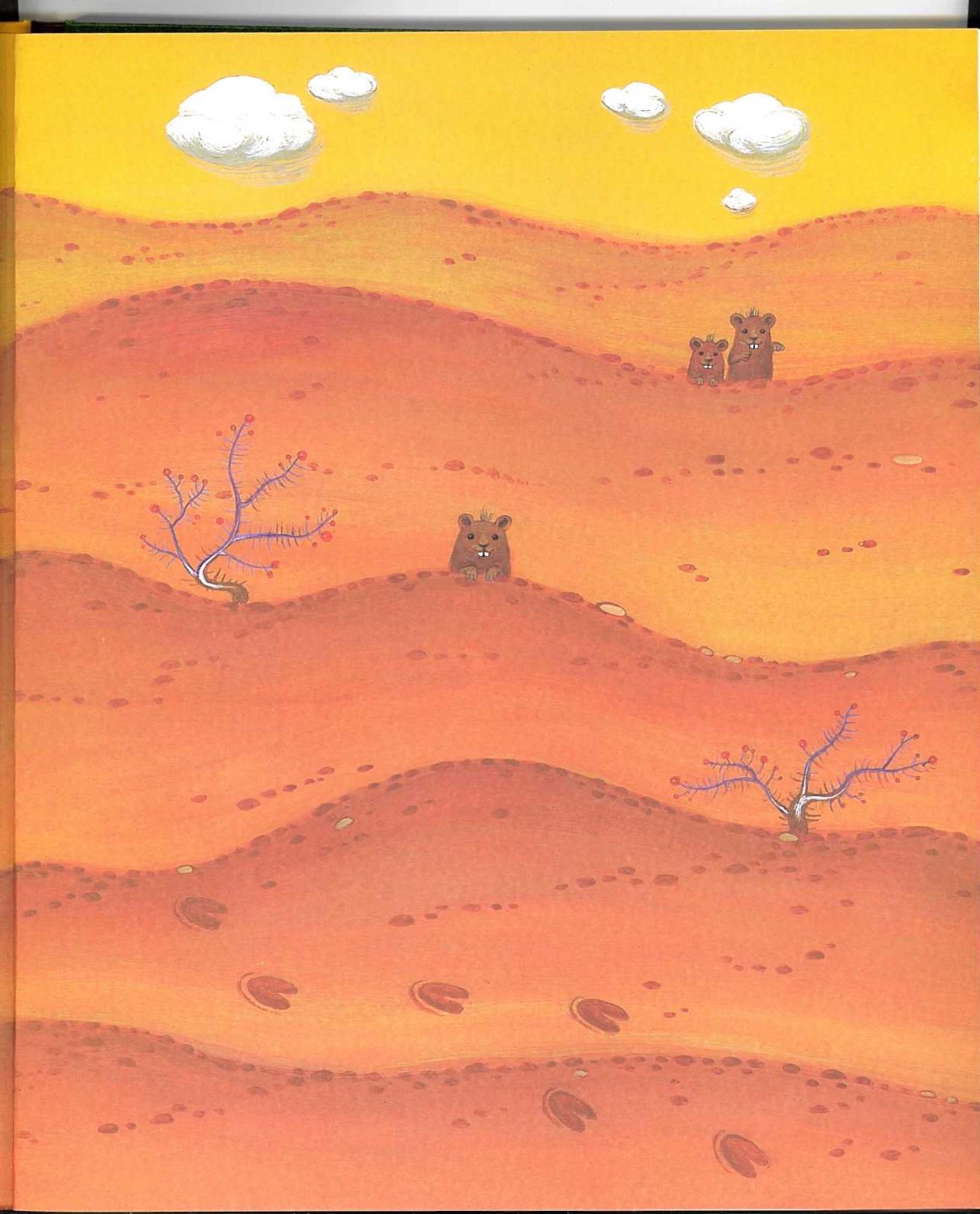

Ред'яРД КіпЛінГ

Як верблюд став горбатим

ISBN 978-966-10-6194-0

Ред'яРД КіпЛіНГ

Літературно-художнє видання

Ред'ярд Кіплінг'

ЯК КИТ СТАВ ВУСАТИМ. ЯК ВЕРБЛЮД СТАВ ГОРБАТИМ.

Ілюстрації Володимира Штанка

Переклад з англійської Володимира Чернишенка

Перекладено за виданням: Just So Stories.

Rudyard Kipling. Wordsworth Editions Limited, 1993

Головний редактор Богдан Бу́дний

Літературний редактор Ганна Осадко

Художній редактор Ростислав Крамар

Верстка Ростислава Крамара

Підписано до друку 01.07.2020. Формат 70x100/8. Папір крейдований.

Гарнітура Chianti. Умовн. друк. арк. 3,87. Умовн. фарбо-відб. 15,48.

Термін придатності необмежений, зберігати в сухому місці.

Видавництво «Навчальна книга — Богдан». Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру видавців, виготовників і розповсюджувачів видавничої продукції
ДК №4221 від 07.12.2011 р.

«Навчальна книга — Богдан», просп. С. Бандери, 34а, м. Тернопіль, Україна, 46002.

«Навчальна книга — Богдан», а/с 529, м. Тернопіль, Україна, 46008.

У випадку побажань та претензій звертатися:

т/ф (0352) 520 607; 520 548 office@bohdan-books.com

Інтернет-магазин «НК Богдан»: www.bohdan-books.com, mail@bohdan-books.com

т. (0352) 519 797, (067) 350 1870, (066) 727 1762

Електронні книги: www.bohdan-digital.com

Гуртові продажі: т/ф (0352) 430 046, (050) 338 4520

м. Київ, просп. Гагаріна, 27; т/ф (044) 296 8956; (095) 808 3279, nk-bogdan@ukr.net

Інтернет-магазин «Дім книги»: т. (067) 350 1467; (099) 434 9947, dk-books.com

Охороняється законом про авторське право.

Жодна частина цього видання не може бути відтворена

в будь-якому вигляді без дозволу видавництва

УДК 82-93

K42

РЕД'ЯРД КІПЛІНГ

K42 ЯК КИТ СТАВ ВУСАТИМ. ЯК ВЕРБЛЮД СТАВ ГОРБАТИМ. / Ред'ярд Кіплінг. —
Навчальна книга — Богдан, 2020. — 24 с.

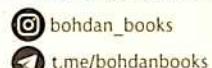
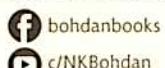
ISBN 978-966-10-6194-0

© В. Штанко, ілюстрації, 2020

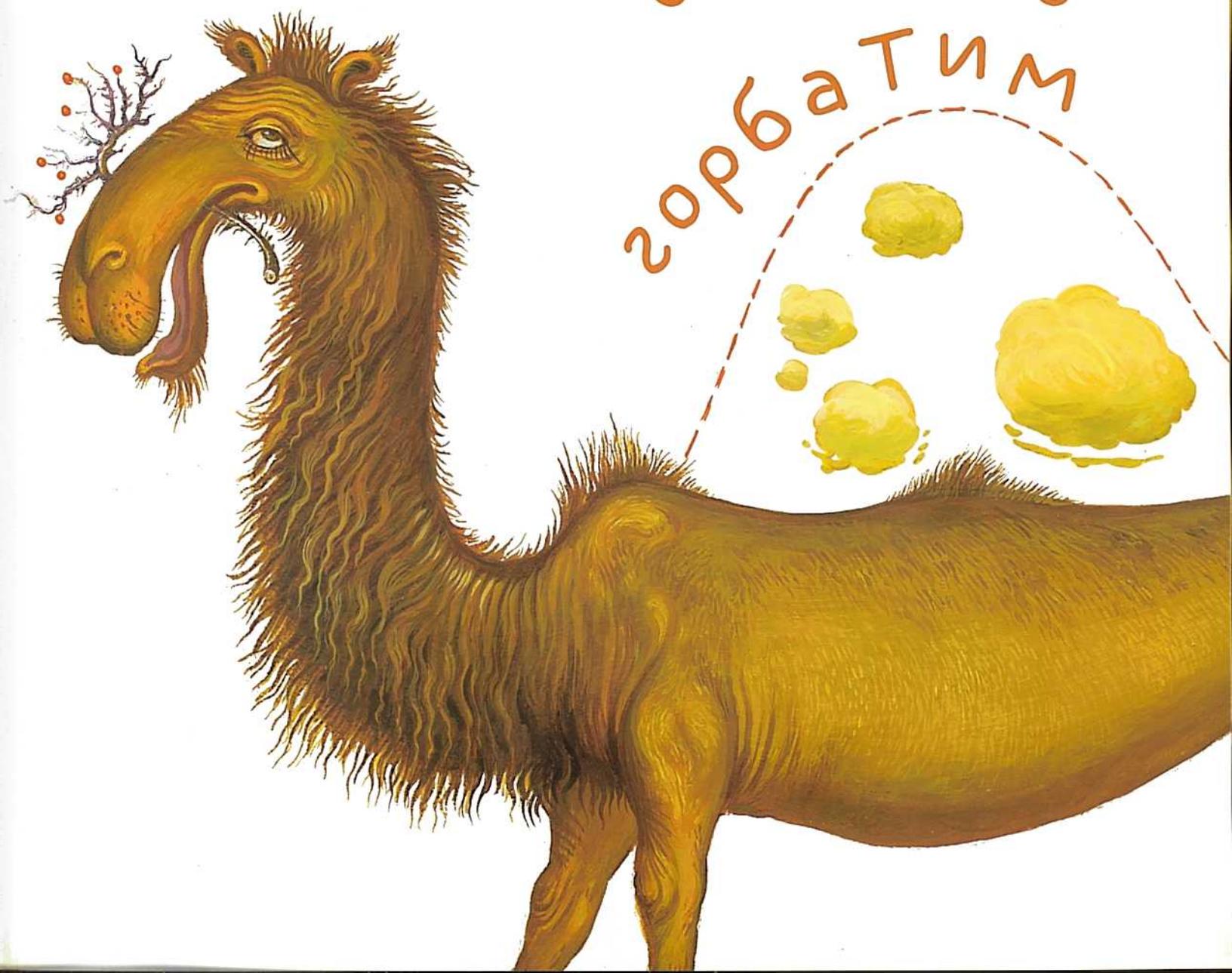
© В. Чернишенко, переклад, 2020

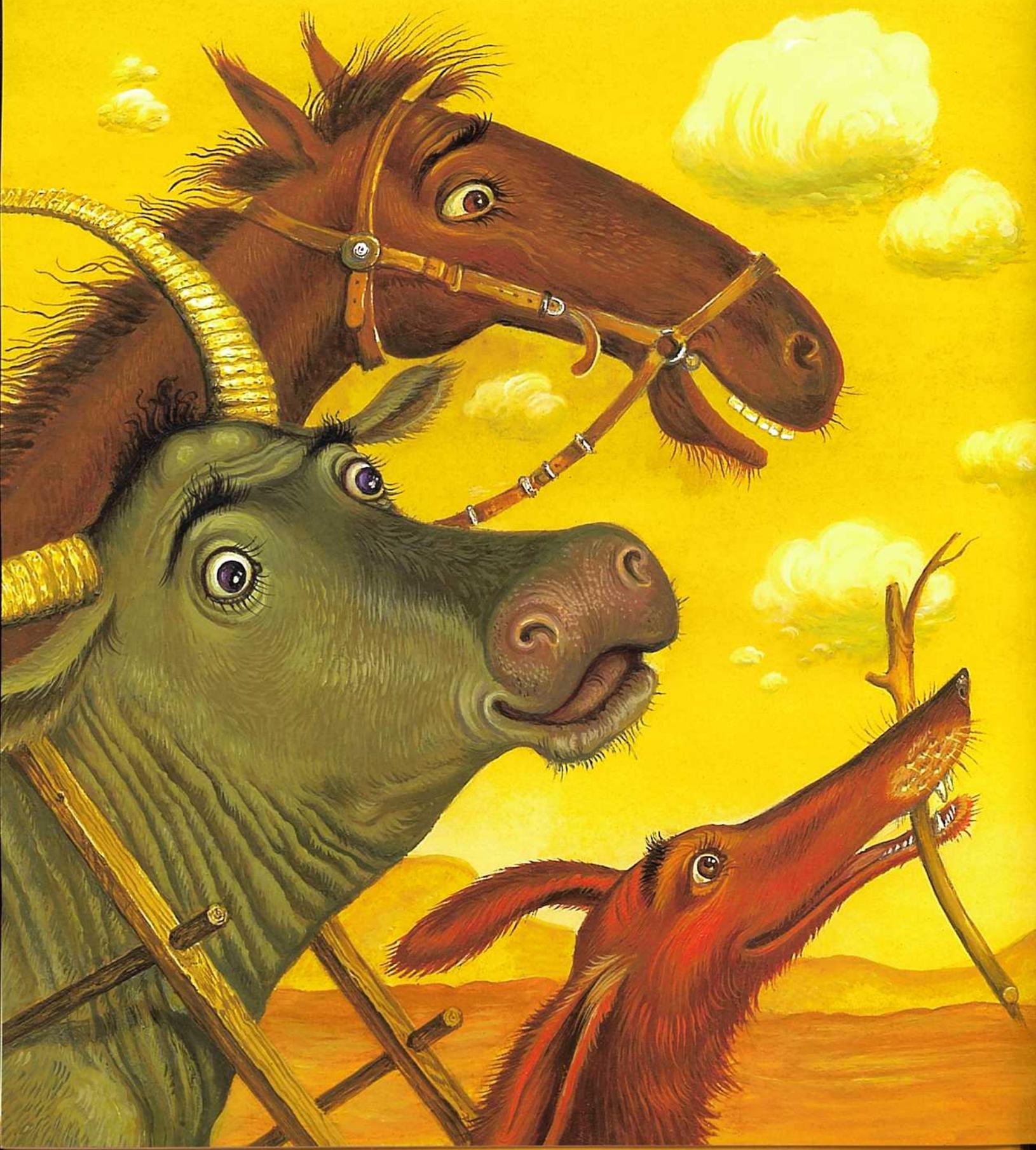
© Навчальна книга — Богдан,
виключна ліцензія на видання,
оригінал-макет, 2020

Видавництво «Навчальна книга — Богдан» у соцмережах:

як
верблюд
став
горбатим

А ось вам іще одна казка. Йдеться у ній про те, як Верблюд став горбатим.

На початку часів, коли світ був молодий та зелений, а тварини щойно починали служити людині, був собі Верблюд, і жив він у самому серці Вередливого Пустища, бо ж не хотів працювати, а до того ще й був вередуном. Отож їв він там тамариск із молочаєм — голки, шпичаки, колючки й інші не менш витончені страви — і сам собі тішився. А коли хтось намагався до нього заговорити, то тільки й відповідав:

— Пхе!

Просто «пхе» — та й усе.

Якось зранку в понеділок прийшов до нього Кінь із сідлом на спині та з вуздечкою в зубах — і каже:

— Верблюде-Верблюде, ходи-но бігати, як решта.

— Пхе! — пирхнув Верблюд, а Кінь пішов геть ні з чим і пожалівся Чоловіку.

Наступного дня до нього прибіг Пес із палицею в зубах, та й каже:

— Верблюде-Верблюде, ходи-но вистежувати й носити, як решта.

— Пхе! — пирхнув Верблюд, а Пес пішов геть ні з чим і пожалівся Чоловіку.

А у середу Віл прийшов нього з ярмом на шиї, та й собі каже:

— Верблюде-Верблюде, ходи-но тягати плуга, як решта.

— Пхе! — знову пирхнув Верблюд, а Віл пішов геть ні з чим і пожалівся Чоловіку.

Надвечір Чоловік погукав Коня, Пса і Вола та сказав до них:

— Троє мої, Троє! Мені шкода вас, надто тому, що світ іще молодий та зелений, але оте Пхекало з-посеред Пустища певно не вдатне до праці, інакше б уже приїдалось до нас. Тож я маю намір дати йому спокій, а ви працюватимете подвійно — і за себе, і за нього.

Ох і розлютилися ж Троє на таку мову — світ бо був іще молодий та зелений! — зібралися на самому краю Вередливого Пустища, та й стали раду радити, збори збирати, переговори переговорювати і толоку толочити, а Верблюд підійшов ближче, жуючи витончену галузку, і сам собі тішився. А тоді насміявся з них, а наостанок кинув:

— Пхе!

Та й подався звідтіль.

І саме тоді нагодився Джин — господар Пустищ. Він мчав уперед у хмарі куряви (всі джини мусять так подорожувати, бо це такі чари), та й спинився, щоби трохи порадитись та потолочити з Трьома.

— Джине, господарю Пустищ, — повів мову Кінь. — Чи це правильно, що хтось байдикує, коли світ іще такий молодий та зелений?

— Ясна річ, ні! — запевнив Джин.

— Ну то, — продовжив Кінь, — отам, посеред Вередливого Пустища, є один вередун, ще й пхекало, довгоногий та довгошиїй, що від самого ранку понеділка й копитом об копито не вдарив. Він не бігає!

— Отакої! — присвистнув Джин. — Закладаюся на все золото Аравії, що це мій Верблюд! І що ж він каже?

— Він каже «пхе!», — озвався Пес. — І він не вистежує та не носить!

— А ще щось він каже?

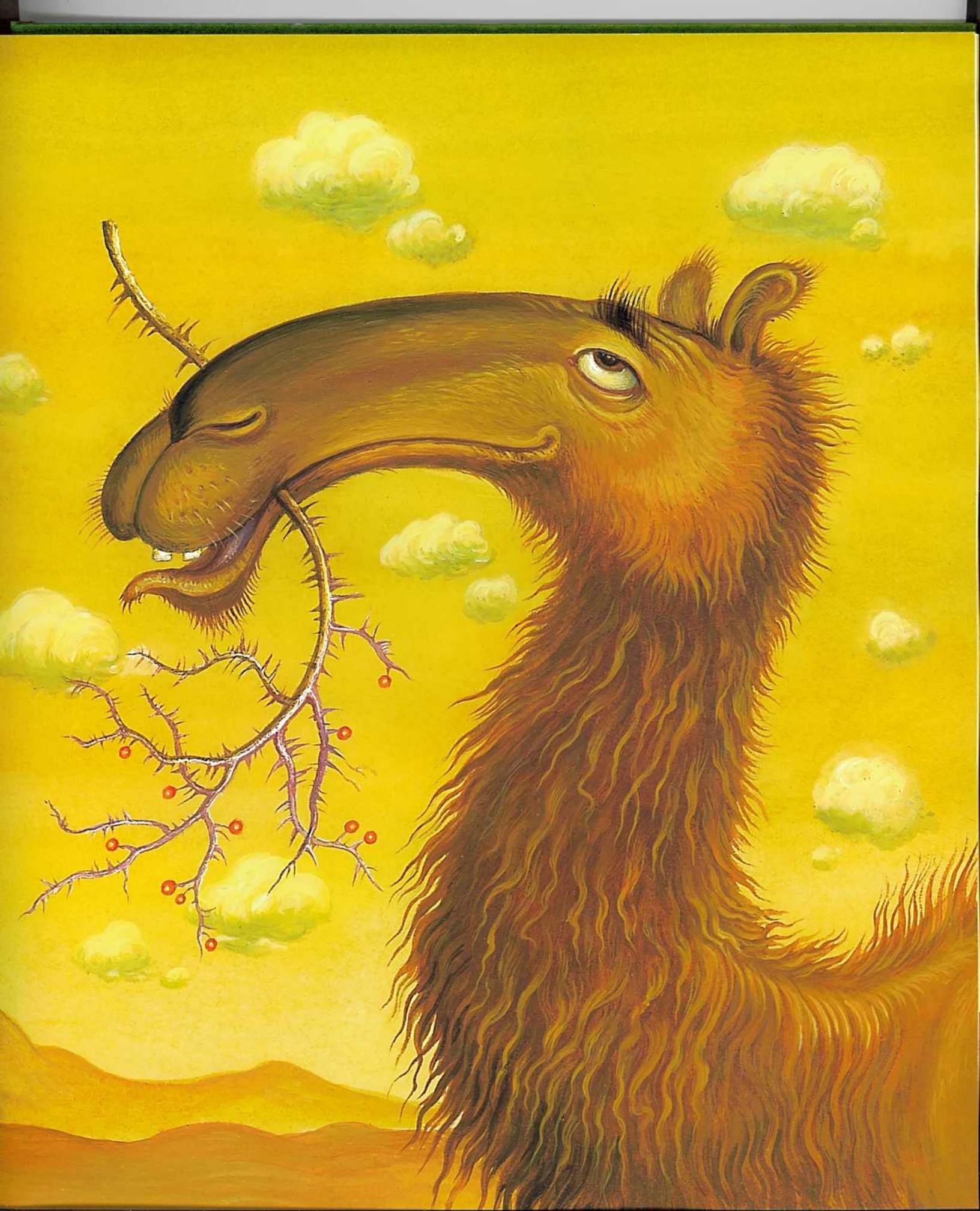
— Тільки «пхе!», — встрияв у розмову Віл. — І плуга не тягне!

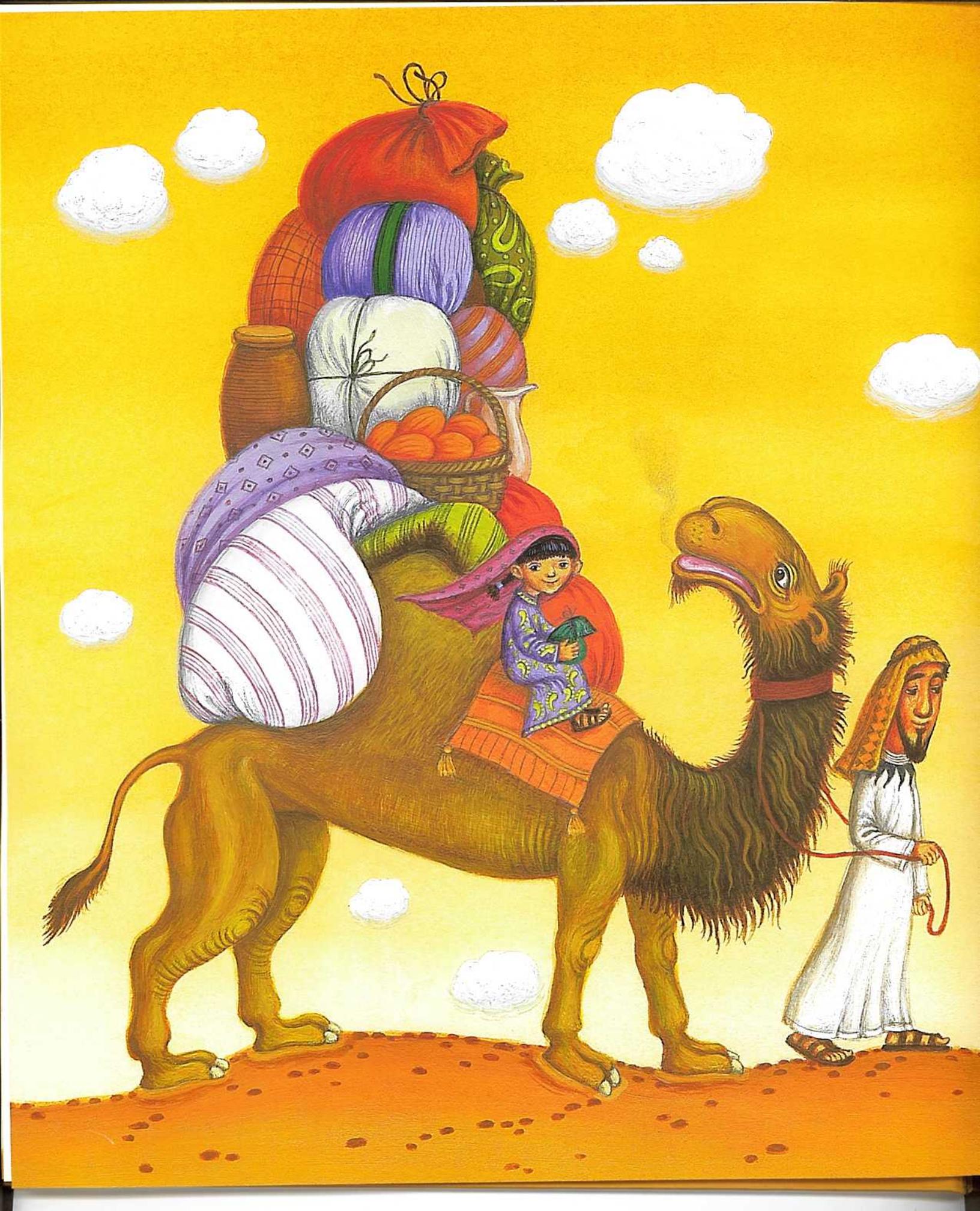
— Дуже добре, — потер руки Джин. — Зараз йому буде «пхе», тільки стривайте хвильку!

Сказавши так, Джин загорнувся у свою хмару куряви й помчав у саме серце Вередливого Пустища, де й зустрів Верблюда, вередливого, як ніколи. Він дивися на власне відображення у озерці й сам собі тішився.

— Мій довготелесий друже, — почав Джин, — що це мені таке сказали, ніби ти нічого не робиш, хоча світ іще молодий та зелений?

— Пхе! — пирхнув Верблюд.

Джин сів долі й підпер щоки долонями, замислюючи Великі Чари, а Верблюд знай собі витріщався на власне відображення в озерці.

— Ти додаєш Трьом зайвої роботи від самого ранку понеділка, а все тому, що вередуєш і сам собі тішишся, — сказав Джин, і далі підпираючи щоки долонями і замислюючи Великі Чари.

— Пхе! — озвався на те Верблюд.

— На твоєму місці я би такого не казав, — застеріг Джин, — бо ти й так занадто вже напхекав. Ледацюго, час тобі попрацювати.

Але Верблюд тільки знову пхекнув... І щойно він це зробив, як на його гладенькій спинці, якою він так пишався, почав рости величе-е-е-езний колихкий горб!

— Бачиш тепер? — спитав Джин. — Ось тобі й «пхе»! Ти сам його заробив своїм неробством. Сьогодні четвер, а ти нічого не робив від понеділка, коли всі стали до праці. Але вже тепер попрацюєш!

— Як ще мені працювати, — забідкався Верблюд, — із такою горбатою спиною?

— А це так і задумано, — пояснив Джин. — Через те, що пропустив понеділок, вівторок і середу, віднині ти будеш працювати три дні без їжі, харчуєчись із горба, який сам собі й напхекав. І не смій тепер казати, ніби я нічим тебе не наділив. А зараз забирайся з Пустища, приєднуйся до Трьох і гляди мені — поводься чесно. Пхекай звідси!

І Верблюд попхекав звідти з горбом на спині та й приєднався до інших Трьох. І від того дня й до сьогодні всі верблюди мають горби (тільки не нагадуйте їм, що вони самі собі їх напхекали, бо образяться!), але так і не можуть надолужити ті три дні, згаяні на початку часів...

А ще — вони так і не навчилися поводитися чесно.

